

τὴν ὁποῖαν ἄλλοι εὐτυχεῖς θὰ βαδίσωσιν ἀνθόσπαρτον εἰς τὸ μέλλον...

Εἰς τῶν ὀλίγων τούτων καὶ ἐγώ, τί εἶδους ἐλπίδα εἰμπορῶ νὰ τρέφω, μετὰ τὴν βραδείαν γνῶσιν τῆς θέσεως καὶ τῆς γεννήσεώς μου ἐν τῷ κόσμῳ;

* *

Ὁ Ἕλλάς μου γλυκυτάτη, ἡ ὠραιότερα καὶ ἐνδοξότερα πατρίς τοῦ κόσμου! Ποῖον ἄρα γε θὰ ἦνε τὸ εὐτυχές σου τέκνον, τὸ ὁποῖον θὰ τύχη τῆς εὐγνωμοσύνης σου; Ποῖον πρῶτον θὰ καταθέσης μὲ δάφνας καὶ δάκρυα εἰς τὸ Πάνθεον τοῦ μέλλοντος, ὦ μεγάλη πατρίς;

Ἐμὲ συγκινεῖ ἀκόμη ἡ μεγάλη ἐπιγραφή, ἡ μετὰ τόσων ἀναμνήσεων συνδεδεμένη, αἱ λέξεις τὰς ὁποίας χαράσσω μ' ἓνα παλμὸν τῆς καρδίας μου πάντοτε:

Aux grands hommes la patrie reconnaissante.

Μοὶ ὑπενθυμίζει τὴν κούφην ἐλπίδα, τὴν φιλοδοξίαν, ἧτις ἐνεφώλευσέ ποτε εἰς τὰ παιδικὰ μου στήθη, καὶ μοι ἐπαναλαμβάνει εὐγλώττως τὴν πικράν μου ἱστορίαν, ἧτις εἶνε ἡ ἱστορία ὅλων τῶν ὁμοεθνῶν συναδέλφων μου, τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος ἐξ ἔρωτος ἀγνοῦ καὶ εἰλικρινοῦς. Πλὴν τίποτε περισσότερον. Εἰς τὸν εἰλικρινῆ ἄλλ' ἄσημον ἐργάτην τοῦ πνεύματος ἀρκεῖ σήμερον, ὡς εἰς τὴν καλὴν του φίλην, ὃ ἐκ χύματος σωρὸς μὲ τὸν ξύλινον σταυρὸν καὶ τὸ πορφυροῦν κάλυμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιρριπτῶσιν ἐπὶ τοῦ τάφου αἱ ὕσταται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου... (1888) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Νὰ ἦσαι ἀπλοῦς τὴν καρδίαν ἐνῶ δὲν εἶσαι τοιοῦτος τὸ πνεῦμα—ἰδοὺ ἡ μεγαλειτέρα τῶν βασάνων.

*

Δὲν εἶνε πάντοτε ἀπαραίτητον νὰ κυττάζης τὰ ἄστρα διὰ νὰ πέσης εἰς τὸ πηγάδι.

*

Ὅταν δὲν ἔμπορῶ νὰ κρατηθῶ, καλὰ κάμνεις καὶ μὲ ῥήχνεις...

*

Ἡ Τύχη εἶνε περίεργον τέρας ὅπερ ἔπρεπε νὰ ζωγραφίζεσαι ὅχι μόνον τυφλὸν ἀλλὰ καὶ μὲ τέσσαρας χεῖρας. Μὲ τὰς δύο καταβιβάζει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὰς πυγμάς της καὶ μὲ τὰς ἄλλας δύο πολλάκις ταυτοχρόνως σε βοηθεῖ νὰ τὰς ὑποστῆς καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὰς ἀποφύγῃς εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς τὰ μετεωρολογικὰ σημεῖα τῶν ἐφημερίδων ἀναγινώσκω ἀενάως σημειωμένον καθεκάστην «βαρομετρικὴ θλίψις τόσο βαθυτάτη... κλπ.» καὶ ἐρωτῶ μετ' ἀπελπισίας ἑμαυτὸν πότε ἐπὶ τέλους αὐτοὶ οἱ κύριοι μετεωρολόγοι θ' ἀρχίσουν νὰ σημειώνουν καὶ τὴν βαρομετρικὴν χαράν...

ΙΞΙΩΝ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τοιοῦτον φέρει τίτλον τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δροσίνη βιβλίον, προωρισμένον ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἀνάγνωσμα τῶν παιδῶν, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς σελίδας:

Ἡ Ἱστορία τοῦ Παπποῦ

Ὁ γέρον πάππος ἐξαπλώθηκε εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν του καὶ τὰ ἐγγόνια του—τρία ξανθὰ παιδάκια—ἐκάθισαν γύρω του ν' ἀκούσουν τὴν ἱστορίαν ποῦ θὰ τοὺς εἰπῆ· διότι ὁ καλὸς πάππος καθ' ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον διηγεῖτο ἀπὸ μίαν ἱστορίαν εἰς τὰ ἐγγόνια του ὅταν ἦσαν φρόνιμα.

Ὁ γέρον ἐξερόθηξε δύο τρεῖς φορές, ἐπῆρε μίαν πρέζαν ταμβάκου, ἐσκουπίσθη μὲ τὸ παραδολὸν μαντήλι του καὶ ἄρχισεν νὰ διηγῆται, ἐνῶ ἔπαιζεν εἰς τὰ χέρια τὸ κομβολόγι του:

Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πῶς, μίαν ἡμέραν, ὅταν ἦμουν πολὺ νέος, ἐνῶ ἐγύριζα εἰς τὰ βουνὰ ἔχασα τὸν δρόμον μου καὶ εὐρέθηκα εἰς ἓνα τόπον ἔρημον, ἀγνώριστον καὶ πολὺ ἄγριον. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἔβλεπα κρημνοὺς πρὸς τὰ κάτω ἓνα κατήφορον ἀτελείωτον καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἓνα ἀνήφορον ἀτελείωτον. Κάτω κάτω, ἐκεῖ ὅπου ἐτελείωνεν ὁ κατήφορος, μόλις διέκρινα ἓνα ὠραῖον κῆπον γεμάτον ἄνθη. Καὶ ὁ ἀέρας, ὁ ὁποῖος ἐφυσούσεν ἀπ' ἐκεῖ, ἔφερνε γλυκυτάτας εὐωδίας καὶ χαρωπὰ κελαδήματα πουλιῶν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, δὲν ἔβλεπα παρὰ μόνον χώματα καὶ πέτρας. Καμμία εὐωδία δὲν ἤρχετο ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἠκούοντο μόνον ἄγρια φωνὰ ἀπὸ τὰ γεράκια, τὰ ὁποῖα ἐπετοῦσαν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐστάθηκα μὲ ἀπορίαν. Πῶς εὐρέθηκα ἐκεῖ; δὲν ἐνθυμούμουν. Ἀπὸ ποῦ ἦλθα; δὲν ἤξεύρα. Ποῦ νὰ πάγω τώρα; Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κρημνοὶ ἐμπρὸς ἀνήφορος ὀπίσω κατήφορος. Προτιμότερος ὁ κατήφορος. Καὶ ἐτραβοῦσα κατὰ τὸν κατήφορον, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσα φωνάς. Ἐγύρισα τὸ κεφάλι καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ πλῆθος ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο. Ὅταν ἐπλησίασαν κάμποσον, τότε διέκρινα καλὰ ὅτι ἦσαν κάθε λογῆς ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες, καλοντυμένοι καὶ κακοντυμένοι, ὅλοι ἀνακατωμένοι μαζί.

Ἐμπρὸς ἐπήγαινε μία γυναῖκα μὲ παρδαλὰ φορέματα, νέα ὑψηλὴ καὶ καλοκαμωμένη. Καὶ ὅλοι ἐπεριτριγύριζαν τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ τῆς ἐφώναζαν ὡσάν τρελλοὶ καὶ ἐκινούσαν τὰ χέρια μὲ παράξενον τρόπον. Αὐτὴ ἔβαζε τὸ χέρι της εἰς ἓνα καλάθι τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκυλιὰ της καὶ ἔβγαζεν ἀπ' ἐκεῖ πράγματα